

Dit is geen meisjeskamer!

*Jonas Boets
Stieven Van der Poorten*

uitgeverij
averbode

Dit is geen meisjeskamer!

Jonas Boets

Illustraties: Stieven Van der Poorten

U vindt de PLUS op de website: www.uitgeverijaverbode.be/zonneland.

ZONNELAND

Voor België: Uitgeverij Averbode nv, Postbus 54, 3271 Averbode • tel. +32 (0)13 78 01 16 • fax +32 (0)13 78 03 83 • e-mail: basisonderwijs@uitgeverijaverbode.be • website: www.uitgeverijaverbode.be

Voor Nederland: Uitgeverij Averbode nv, Postbus 54, 3271 Averbode, België • tel. 0499 788 116 • e-mail: info@uitgeverijaverbode.nl • website: www.uitgeverijaverbode.nl
Verantwoordelijke uitgever: Filip Noël, Abdijstraat 1, 3271 Averbode

Gedelegeerd bestuurder: Barbara Vangheluwe

Zonneland • ISSN 0049-8750 • Onder voorbehoud van alle rechten. Niets uit deze uitgave mag worden overgenomen, gereproduceerd, verspreid of op andere wijze meegedeeld aan het publiek zonder uitdrukkelijke voorafgaandelijke toestemming van de uitgever. • De persoonlijke gegevens die door u verstrekt worden, worden door Uitgeverij Averbode nv en Uitgeverij Averbode/Erasmie nv, Abdijstraat 1, 3271 Averbode, gebruikt om u op de hoogte te houden van hun activiteiten en uitgaven. Op eenvoudig verzoek kunt u uw gegevens inkijken en eventueel verbeteren.

De redactie:

Hoofredactie: Sonja Wuytens • Eindredactie: Mieke Gybels & Alyssa Cloeckaert • Coördinatie: Kathleen Schuyten • Archief: Greet Van Dessel • Prepress: Chris Beelen • Artdirector: Guido Goris • Vormgeving: Hans Boeykens & Stéphane Barigand

In een oud houten huis, aan de rand van het dorp, woont de familie Ickx. Hun huis staat op palen, niet omdat de grond te drassig is, maar wel omdat papa Ickx (**Dave F. Ickx**) dat wel cool vindt. Hij heeft de woning zelf bedacht en mama **Eva Ickx** heeft ze gebouwd, dat doet ze graag.

Het huis heeft een kunstenaarsatelier voor papa, een grote werkruimte voor mama en een dierenkamer voor al hun huisdieren (waaronder een lama, een vogelspin en drie witte ratten). Maar er zijn slechts twee slaapkamers. Eén voor mama en papa en één voor hun drieling: Thibaut, Louise en Ruben.

Thibaut Frans Ickx wordt later een verkoper. Eigenlijk is hij dat nu al, hij praat iedereen onder tafel en hij krijgt zelfs vlees aan een vegetariër verkocht.

Louise Francine Ickx droomt van superheldinnen als Catwoman en Spiderwoman, hoewel ze hen soms maar flauwe tantes vindt. Ze springt zonder morren van de tienmeterplank in het zwembad en ze zou graag zelf eens een vliegtuig besturen. En soms wil ze ook gewoon een prinses zijn. Superkrachten overdag, een galajurk 's nachts.

Ruben François Ickx wil later niet echt iets worden. Hij wil vooral dingen stukslaan, want hij is enorm sterk. Hij traint voortdurend, trekt zich overal aan op en beschermt zijn broer en zus waar hij kan.

De familie Ickx staat ook wel bekend als 'De Fikkers', want samen kunnen ze alles bereiken. Er is weinig dat ze niet kunnen regelen.

Chillroom

Louise kijkt naar het blad op haar bureau. Dat begint erop te lijken, de pooltafel komt helemaal rechts, de pingpongtafel achteraan en in het midden komen de zetels. In verschillende richtingen, zodat ze zicht bieden op de schermen die hoog aan de muren hangen. Om series te kijken of te gamen, naargelang waar ze zin in zal hebben. Het ontwerp is klaar, nu nog alle spullen zoeken om in de kamer te zetten. En een kamer vinden om alle spullen in te zetten.

Dat kan wel eens een probleem zijn.

Ze schudt haar hoofd. Dat lost ze later wel op, eerst focussen op de inrichting. Ze wil haar droomkamer zo tof maken dat iedereen in huis ze zal willen.

Misschien nog een kickertafel toevoegen, dat doet Thibaut ook wel graag. En een knutselhoek, want papa vindt het vast goed dat ze ook creatief zijn en niet alleen wezenloos naar een scherm zitten te staren.

Louise zet een streep bovenaan haar blad. Welke naam gaat ze aan haar kamer geven?

Girlcave

Nee, te mannelijk.

Mijn droomhuis

Nee, te Barbie.

De chillroom

Perfect!

Pikante room

Papa barst in lachen uit wanneer Louise hem haar ontwerp toont. Dat is niet de reactie die ze had verwacht.

‘Word je binnenhuisarchitecte? Waar ga je dat bouwen?’

Louise blijft ernstig kijken.

‘Hier.’

'Hier in de keuken?'

'Nee, hier in huis ... ergens.'

'Waar dan?'

Ze wist dat die vraag ging komen. Ze is voorbereid.

'Wel, ik dacht, jouw atelier is zo groot, misschien kunnen we een klein stukje daarvan ...'

Maar ze kan haar zin niet afmaken.

'Geen sprake van!', buldert papa. 'Ik heb al mijn plaats nodig.'

Louise durft niet te antwoorden. Papa heeft nog nooit zijn volledige atelier gebruikt. Maar in zijn hoofd is hij telkens nieuwe grote tentoonstellingen aan het voorbereiden.

'Wat is trouwens chilli room. Is dat pikante room?'

'Een *chillroom*, papa, dat is Engels.'

Mama buigt zich over haar tekening?

'Laat me eens kijken. Je ontwerp ziet er in elk geval professioneel uit!'

'Iets dat je zou willen bouwen?', probeert Louise.

Ze weet hoe graag haar mama bouwt. Ze hoopt dat ze misschien in de tuin voor Louise aan de slag wil.

'Ik heb geen tijd', zegt mama. 'En bovendien, we hebben er ook het geld niet voor. Zelfs als ik het in hout bouw, kost het nog een aardige duit.'

Louise zet een pruillip op.

'Ik krijg hier ook niets.'

Papa steekt zijn hand op.

'Hola, dat is hier geen poppenhuis dat je vraagt hé, maar een half café! Dat krijgen je vriendinnen ook niet.'

'Misschien', mompelt mama. 'Of nee, toch niet ...'

Louise kijkt hoopvol op.

'Wat wilde je zeggen?'

'Ik denk aan de schuur', zegt mama. 'Dat is de enige plek waar zoiets in zou passen. Maar dan nog hebben we geen geld voor schermen en pooltafels.'

De schuur.

Die is al van achter naar voren en van onder tot boven bezet. Thibaut heeft er zijn magazijn van gemaakt.

Alles wat hij gefikst krijgt, slaat hij daar op. Zeer waardevol, vindt Thibaut, rommel in de ogen van Louise.
En de weinige plekjes die nog over zijn, worden ingenomen door Ruben. De schuur is de plek waar hij zijn work-outs doet.
Hij spendeert er uren al boksend of fitnessend.
Ze legt haar hoofd op tafel.
Haar *chillroom* komt er nooit.

Roomkaas

Louise voelt zich benadeeld. Zij is de enige die geen eigen plek in huis heeft. Dat is niet eerlijk.
Ruben heeft zijn sportruimte, Thibaut zijn opslagplaats, maar zij heeft niets. Zelfs geen plaats om een dartbord op te hangen.
Ze loopt naar buiten naar de schuur. Een stinkende walm komt haar tegemoet. Hij komt van een grote stapel met een zeil erover. Daarbovenop zit Thibaut zelf. Wat heeft hij nu weer gefikst?
'Thibaut, wat ben je aan het doen?'
Haar broer kijkt op, er zit een wasspeld op zijn neus.
'Wat?'
'Wat stinkt er zo?'
'Ik ruik niets!'
Louise stapt naar hem toe en haalt de wasknijper van zijn neus.
'Dit!'
Thibaut wordt bleek wanneer de geur zijn neusgaten bereikt.
'Bah!'
Hij grist de wasknijper weer uit Louises handen en zet hem op zijn neus.
'Ik heb van de boer aan het einde van de straat zijn kaasoverschotten gekregen', legt Thibaut uit. 'Daar kan ik heel wat mee fiksen.'
Louise zucht. Met zulke spullen vult Thibaut de schuur. En daardoor kan zij haar plannen niet verwezenlijken. Dat klopt niet, daar moet ze iets aan doen. Ze is toch ook een fikser?
Ze kijkt in het rond. De schuur is groot, ideaal voor haar *chillroom*.

Hier moet de kamer komen, daar is ze nu zeker van.

'Heb je je al eens afgevraagd waarom je die kaas van de boer hebt gekregen?'

Thibaut denkt na.

'Omdat hij me sympathiek vindt? Ik ben nu eenmaal een goede fikser.'

Louise schudt haar hoofd en pakt opnieuw de wasknijper van zijn neus.

'Omdat hij bedorven is!'

Darkroom

Louise heeft gewacht tot het middernacht is. Alles in het huis is donker; iedereen slaapt. Dit is haar moment.

Ze duwt een kar de schuur in en gaat naar de rekken van Thibaut. Ze moet even kokhalzen wanneer de geur van de kaas in haar neus prikkelt. Wanneer gaat haar broer die hoop eigenlijk wegdoen?

Ze kijkt in de rekken en probeert er de meest waardevolle spullen uit te kiezen. Een oude radio op batterijen, een zak met ballen, twee dozen speelgoed die nog in hun originele verpakking zitten en iets wat lijkt op een reuzegrote olifant.

Ze zoekt nog wat verder en stopt alle spullen in de kar. Wat zou ze hiervoor kunnen krijgen? Een scherm om op te hangen of is dat te hoog gegrepen? Het is het proberen waard.

Ze duwt de kar door het huis. De aftandse wielen maken veel lawaai. Boven gaat er een licht aan. Louise blijft stokstijf staan. Ze mag nu niet betrap worden.

Ruben komt met zijn ogen toe uit hun kamer. Hij tast met zijn handen tegen de muur tot hij de badkamer bereikt. Louise wacht tot de deur gesloten is en duwt dan snel haar kar verder. Waar moet ze die zetten? Ze gaat door de voordeur naar buiten en kijkt rond. Kan ze de kar gewoon op straat achterlaten? Nee, als haar broers de spullen zien, zullen ze vragen stellen.

Louise loopt terug naar de schuur. Met haar neus toegeknepen rukt ze het zeil van Thibauts kaasberg. Jakkas, die stinkt zo mogelijk nog harder dan daarstraks! Ze brengt het zeil naar buiten en legt het over de kar. Zo blijft haar buit toch nog even verborgen.

Ze sluipt het huis weer in en loopt zo stil mogelijk naar hun kamer. Ruben is net weer in zijn bed gaan liggen. Hij draait zich om als ze de kamer binnenkomt.

'Louise?'

'Ja?'

'Je stinkt.'

Afromen

De volgende ochtend is Louise als eerste uit bed. Ze frist zich op, graait een appel mee uit de fruitmand en haast zich naar buiten. De kar staat nog op precies dezelfde plek en is bedolven onder de vliegen.

Louise zwaait met haar armen. Ze moet dringend een ander afdekmiddel vinden. Met die kaasgeur krijgt ze niets meer gefikst.

Dat vinden ze ook bij de tweedehandswinkel in hun dorp.

'Die spullen gaan we eerst moeten wassen, juffrouw', zegt een somber kijkende man. 'Daar moet ik iets voor aanrekenen.'

Louise protesteert niet. Ze heeft geen zin om de spullen weer mee naar huis te nemen. Ze neemt zijn aanbod aan en druipt af. Ze heeft nauwelijks genoeg om een kabel voor een televisiescherm te kopen. Ze moet het anders aanpakken. Gedaan met knuffels en ballen, ze wil enkel nog de grote stukken.

Voor de zoveelste keer die week vult Louise haar kar. Ze kijkt tevreden naar de boksbal van Ruben en de verzameling zeldzame postzegels van Thibaut. Aan de achterdeur stopt ze. Ze hoort stemmen. Louise gluurt naar binnen. Wie is er nog wakker? 'Mama, heb jij mijn videocamera gezien?', vraagt Thibaut. 'Bedoel je dat oude ding, dat nog met cassettes werkt?'

'Jep.'

'Nee, niet gezien. Of wacht, jawel, in de jaren 1990!'

Mama moet luid lachen om haar eigen grapje. Thibaut daarentegen kijkt haar niet-begrijpend aan.

'Zolang heb ik die camera nog niet, hoor.'

'Ik bedoel ...' begint mama. 'Laat maar, het was een grapje. Ik wil maar zeggen dat ik niet begrijp dat je nog met zo'n oud ding filmt. Dat kan je telefoon toch ook?'

Thibaut schudt zijn hoofd.

'Dat is retro, mama. En retro is hip.'

'Retro is soms ook gewoon slecht.'

Louise weet ook dat retro hip is. Voor die videocamera heeft ze nog heel wat geld gekregen. En niet alleen voor de videocamera, veel spullen van haar broers hebben al flink wat opgeleverd.

Stilaan begint haar geldpotje gevuld te geraken.

'Weet je dan waar mijn kettingzaag is?', vraagt Thibaut.

'Heb jij een kettingzaag?', vraagt mama geschrokken.

'Eh, nee?'

'Als je er een had, dan ben ik blij dat ze weg is. Dat is gevaarlijk, Thibaut.'

'Ik gebruikte ze nooit. Ik hield ze bij om dingen te kunnen fiksen.'

Te laat, denkt Louise. De kettingzaag heeft haar fikswerk al gedaan.

'Volgens mij verdwijnen er hier dingen', bromt Thibaut.

'Volgens mij moet je beter op je spullen letten', lacht mama.

Louise neemt haar kar en loopt rond het huis. Ze mag niet te veel opvallen. Als Thibaut begint te merken dat zijn verzameling slinkt, zal hij alles beter in het oog houden.

Ze bindt de kar aan haar fiets en maakt zich klaar om te vertrekken.

Ze heeft een afspraak met een fanatieke postzegelverzamelaar.

Met een beetje geluk levert de verzameling van Thibaut haar een pooltafel op.

'Wat ga je doen?'

Louise verstijft. Ruben leunt tegen de voordeur. Gewoon doen, denkt ze, misschien heeft hij nog niets gezien.

'Ik ga naar Alice', zegt Louise. 'Een beetje spelen.'

'Met mijn boksbal?'

Hij heeft gezien wat er in haar kar ligt. Maar de postzegelverzameling ligt onderaan, die heeft hij nog niet opgemerkt.

‘We gaan sporten. Alice wilde graag eens boksen.’

Ruben knikt.

‘Snap ik. Boksen is fijn. Laat je maar eens goed gaan.’

Hij draait zich om en gaat het huis weer in.

Oef.

Roomservice

‘Louise!’

De stem van papa galmt door het huis.

‘Louise?’

Hij klinkt ongeduldig. Louise komt uit haar kamer en dendert de trap af. Papa wacht niet graag.

‘Wat is dat?’

Hij wijst naar de grote doos die in hun hal staat. Louise herkent meteen de zwarte poten die er aan de zijkant uitsteken en het groene vilt dat aan de bovenkant door een plastic folie schijnt. Haar pooltafel. Eindelijk is ze aangekomen.

Alleen had die pas vanavond geleverd mogen worden, als haar ouders niet thuis zijn. Hoe moet ze zich hieruit redden?

‘Eh, ik weet het niet. Een doos?’

‘En wat zit er in de doos?’

‘Een tafel?’

Papa rukt het plastic van de bovenkant.

‘Een pooltafel. Hadden we niet gezegd dat dat te duur was?’

Louise zwijgt. Ze zoekt naar een reden waarom die tafel hier kan beland zijn. Maar ze vindt er geen.

‘Dat is niet mijn tafel.’

Liegen, is dat wel een goede optie?

‘Van wie dan wel?’, vraagt papa. ‘Er staat nochtans Louise op de doos.’

‘Eh.’

Nu al alles opbiechten? Of nog even wachten? Louise knijpt in de trapleuning, haar handen zweten.

De seconden tikken voorbij, niemand zegt iets. Het lijken wel uren.

'Ik ...'

'Ah, daar is mijn pooltafel!'

Thibaut komt de hal ingelopen en kijkt enthousiast naar de levering. Hij rukt het karton eraf.

'Precies zoals ik ze mij had voorgesteld!'

Louise kijkt hem vragend aan. Wanneer papa niet kijkt, knipoogt hij. Wat is hij van plan?

'Is die van jou?', vraagt papa.

'Ja, tijdelijk. Ik heb ze gefikst om iets anders mee te fiksen.'

'Maar er staat Louise op.'

Thibaut denkt na.

'Soms laat ik dingen op haar naam leveren. Anders wordt de postbode boos. Dan zegt hij dat zijn rug pijn doet van al die spullen die ik laat leveren.'

Papa kijkt van Thibaut naar Louise. Hij ziet er nog steeds niet blij uit.

'Zorg er maar voor dat ze hier snel weg is', bromt hij en hij loopt de trap op, langs Louise naar zijn atelier. Niet veel later horen ze luide muziek in zijn werkkamer.

'Bedankt', knikt Louise.

'Geen probleem', zegt Thibaut. 'Help me maar snel met ze te verhuizen. Voor papa echt boos wordt.'

Louise knikt. Ze wil vragen waarom Thibaut haar heeft geholpen, maar ze durft niet. Ze wil niet dat hij vragen gaat stellen. Ze gaat aan de andere kant van de pooltafel staan.

'Mooie ketting', wijst Thibaut plots.

Louise schrikt. Hij heeft het over de ketting met bronzen medaille die aan haar hals hangt. Die heeft ze net gevonden op de zolder, tussen spullen van mama. Ze is er zeker van dat ze er een mooie prijs voor zal krijgen. Maar nu twijfelt ze. Thibaut heeft de ketting gezien. Kan ze die dan nog van de hand doen?

'Dank je', glimlacht ze. 'Gekocht op een rommelmarkt. Maar ik vond ze wel iets hebben.'

'Ze staat je prima', lacht Thibaut.

Zure room

Louise wordt gewekt door een luid geklop. Ze heft haar hoofd en kijkt door de kamer. Ook Ruben en Thibaut zitten recht in hun bed. Het is nog midden in de nacht. Waar komt dat vandaan?

In een rijtje lopen ze naar beneden. Mama is naast de voordeur druk bezig een houten plaatje in de muur te kloppen. Daarna plaatst ze er een ketting op en bevestigt het andere einde aan de deur.

‘Kon je niet slapen?’, vraagt Ruben slaperig.

Mama kijkt op. Ze lacht niet.

‘Wij ook niet’, mompelt Thibaut.

Mama negeert hen en richt zich naar het raam in de hal.

Uit een doos aan haar voeten haalt ze een strook prikkeldraad. Voorzichtig duwt ze de ijzeren draad tegen het raam. Wanneer ze alles heeft afgemeten, haalt ze een nagel uit haar achterzak en klopt die in de muur naast het raam.

De prikkeldraad hangt ze eraan.

‘Gaan jullie even naar de keuken?’, vraagt ze. ‘Papa en ik moeten met jullie praten.’

Louise wrijft haar ogen uit en volgt haar broers naar de keuken. Wat is er zo dringend?

In de keuken is papa een emmer water boven de deur aan het hangen. Die is verbonden met de deurklink.

‘Kan iemand vertellen wat er aan de hand is?’, vraagt Ruben.

Mama gaat naast papa staan. Ze houdt zijn hand vast. Ze ademt diep in en uit.

‘Niet bang worden’, zegt mama. ‘Er zijn inbrekers geweest.’

Louise weet niet precies welk effect mama dacht dat haar woorden gingen hebben, maar geen van de kinderen reageert er echt op.

‘Mogen we dan nu weer gaan slapen?’, vraagt Thibaut.

Mama stapt naar hem toe en geeft hem een knuffel.

‘Je hoeft je niet sterk te houden, Thibaut. Het is oké om bang te zijn.’

Thibaut haalt zijn schouders op.

‘Oké. Mag ik dan nu gaan slapen?’

Papa knikt.

‘Als je maar weet dat jullie veilig zijn.’

Thibaut en Ruben luisteren al niet meer en haasten zich de keuken uit. Louise blijft nog even staan.

‘Hoe weten jullie dat er inbrekers waren?’

Papa legt zijn arm om de schouders van mama.

‘De medaille van oma is weg.’

Louises ogen worden groot.

‘Welke medaille?’

‘De medaille waarin we de as van oma bewaarden. Ik zou zweren dat ik ze onlangs nog heb gezien.’

Louises mond valt open. Wat? Natuurlijk heeft papa ze onlangs nog gezien. Ze hing om haar hals. Maar dat is hij blijkbaar al vergeten. Zat daar de as van oma in? Dat is een ramp, ze had die medaille nooit mogen wegdoen. Ze moet vertellen wat ze heeft gedaan.

Maar ze durft niet. Papa schudt verdrietig zijn hoofd.

‘Ze lag verborgen op zolder, zodat niemand ze zou stelen. Maar zelfs daar zijn ze geweest.’

We slaan onze slag-room

De ongerustheid van haar ouders wordt elke dag erger. Zeker als ze ontdekken dat er meer spullen van de zolder zijn verdwenen. Wanneer Louise na school thuiskomt, heeft papa een cijferslot op het zolderluik gemonteerd.

‘Wat is dat nu weer?’, vraagt Louise.

Ze legt haar vingers op de cijfers en draait eraan.

‘Kijk uit!’, roept papa meteen.

Louise voelt een schok door haar vingers gaan. Papa grijpt haar arm vast en trekt haar weg.

‘Wat was dat?’

‘Een extra beveiliging’, zegt papa. ‘Als je de verkeerde code ingeeft, krijg je een elektrische schok.’

‘En wanneer ging je ons dat vertellen?’

‘Wanneer ik zeker was dat het werkt’, zegt papa zacht.

Louise wordt rood. De tintelingen gaan nog steeds door haar lichaam.

'Wel, het werkt!'

'Vakwerk', glundert papa. 'Tijdens het eten volgt een briefing over welke vallen er nog in huis aanwezig zijn.'

'Een briefing? Wat is dit, het leger?'

Papa houdt zijn hoofd schuin.

'Dat vind ik geen slechte vergelijking. Zeker nu er ook een meldingsplicht geldt.'

'Een meldingsplicht?'

Papa loopt naar de trap en daalt af.

'Vanaf nu rapporteren jullie altijd waar jullie naartoe gaan.'

Louise wil reageren, maar ze weet niet wat te zeggen. Ze loopt naar de trap en opent haar mond om iets te roepen. Maar papa is al weg.

'Is het dit wat je wilde?'

Louise draait zich om. Thibaut staat in de deuropening van hun kamer. Hij heeft alles gevolgd.

'Hoezo, wat ik wilde?'

'Toen je de medaille van mama stal.'

Op dat moment beseft Louise dat Thibaut haar heeft gezien met de medaille. Hij weet dat zij ze van de zolder heeft gehaald. Er komt een krop in haar keel als ze denkt aan de trieste gezichten van haar ouders. Ze wilde helemaal niet zoveel verdriet veroorzaken. Maar ze wilde ook zo graag haar eigen kamer.

'En dan vergeet ik nog mijn knuffels en mijn spelletjes.

Mijn verzameling postzegels en die antieke schilderijen.

De halve schuur eigenlijk.'

Louise kijkt naar haar voeten. Haar plan is uitgekomen. Daar gaat haar droom om een *chillroom* te bouwen. Wat had ze ook gedacht? Dat ze dat volledig in het geheim kon doen? Thibaut wil vast al zijn spullen terug.

'Is het voor jouw speelkamer?', vraagt Thibaut.

Louise knikt.

'Die kan ik nu wel vergeten.'

'Waarom? Je bent toch goed bezig?'

Louise kijkt verbaasd op.

'Hoe bedoel je?'

'Een pooltafel fikslen! Dat is niet gemakkelijk.'

Daarom heeft Thibaut haar geholpen met de pooltafel.
Hij wist toen al wat ze van plan was.

‘Ben je niet boos?’

‘Waarom?’

‘Omdat ik al jouw spullen heb verkocht.’

Thibaut moet lachen.

‘Die oude rommel? Blij dat we daar vanaf zijn. En je bent toch een fikser? Wel, die spullen dienden om gefikst te worden.’

Louises hart begint te bonzen. Thibaut heeft gelijk.

Ze heeft best wel wat geregeld de laatste weken.

‘Alleen vind ik je tactiek niet zo goed’, gaat Thibaut verder.

‘Mama en papa zijn helemaal in paniek.’

‘Ik wist niet dat die as erin zat. Anders had ik die medaille nooit weggedaan.’

De stem van papa onderbreekt hen.

‘Het eten is klaar. En de briefing ook!’

Thibaut neemt Louise bij de arm en trekt haar mee naar de trap.

‘Laten we hen niet nog zenuwachtiger maken.’

‘Wat stel je voor?’

‘We moeten ervoor zorgen dat we die medaille terugkrijgen.’

Louises hart springt op. Misschien kan ze het nog goedmaken.

Samen met Thibaut kan het wel lukken, die heeft altijd goede ideeën.

Rare ideeën, maar meestal wel goede.

‘En we moeten ook een plan hebben waardoor jij je speelkamer krijgt’, gaat Thibaut verder.

‘Mijn *chillroom* bedoel je.’

‘Whatever.’

‘Mama is er geen fan van.’

Thibaut grijnst.

‘Misschien luistert ze wel naar oma.’

War room

Louise smokkelt een dartbord naar de schuur. Het zit verstopt in haar rugzak voor school. Nog even en haar kamer is compleet. Ze heeft met Thibaut afgesproken dat zij doorgaat met dingen fiksen voor de *chillroom*. Ondertussen zal Thibaut proberen om de medaille terug te krijgen.

Louise heeft ze verkocht aan een antiquair, maar ze heeft geen geld meer om ze terug te kopen. Thibaut zag er wel een uitdaging in. Ze hoopt maar dat het goedkomt.

Wanneer ze aan de schuur komt, hoort ze krakende geluiden. Haar ogen worden groot als ze binnenkomt. Papa is alles wat er staat aan de kant aan het zetten. En alles wat klein genoeg is, gaat meteen in een grote container.

‘Wat ben je aan het doen?’, roept Louise.

‘Opruimen’, zegt papa kort. ‘De schuur wordt onze *war room*. Van hieruit gaan we de inbrekers te lijf.’

‘Welke inbrekers?’

Papa kijkt haar verbaasd aan.

‘De smeerlappen die al onze spullen stelen. Als ze nog eens terugkomen, zullen ze er niet goed van zijn.’

Hij wijst naar de hoek van de kamer.

‘Daar komt de controlekamer met alle schermen, dan zien we meteen wie er binnen zit.’

Louise schrikt. Hij meent het echt!

‘Is dat niet meer iets voor de politie?’

‘Die kunnen ons niet helpen. Ga maar terug naar binnen, dan kan ik verder doen.’

Louise gaat met hangende schouders terug naar hun huis. Alle spullen waar ze zo hard voor heeft gewerkt, gaan gewoon de vuilnisbak in. *Bye bye chillroom.*

In de keuken legt ze haar hoofd op de tafel. Ze weet niet meer wat ze nog kan doen. Ze zal nooit haar zin krijgen.

‘Alles oké?’, vraagt mama.

‘Mmm.’

Louise twijfelt. Zou ze niet beter alles opbiechten? Dan kan ze vertellen dat zij het was die de medaille heeft doen verdwijnen, dat er helemaal geen inbrekers waren. Het zou haar geweten toch een beetje deugd doen. En dan kunnen mama en papa stoppen met hun vreemde kuren.

‘Ben je bang voor de inbrekers?’

‘Nee.’

‘Wat is er dan?’

Louise zucht. Waarom nog alles verzwijgen?
'Weet je nog dat ik die *chillroom* wilde?'
'Ben je daar nog steeds mee bezig?'
Mama moest eens weten.
'Ja, en daarom heb ik alle spullen van Thibaut ...'
Maar verder komt ze niet. Plotseling komt Thibaut de keuken binnengestormd.
'Daarom heeft ze me geholpen alles nog eens goed te ordenen!'
vult hij aan.
Voor Louise nog meer kan zeggen, heeft hij haar al uit haar stoel gehesen en duwt hij haar de keuken uit.
Mama kijkt hen hoofdschuddend na.

Top room

'Je geeft toch nog niet op?', grijnst Thibaut.
'Papa is de schuur aan het opruimen.'
'Dan moeten we hem tegenhouden.'
Thibaut neemt zijn rugzak en steekt zijn hand erin.
'Kijk eens.'
Louise kijkt verrukt op. De medaille van oma blinkt in de handen van Thibaut.
'Je hebt ze teruggekregen!'
'Gekregen niet echt. Laten we zeggen dat ik goed heb geruild.'
'Geruild?'
'De antiquair was in de wolken met zijn 17e-eeuwse beeldjes.'
Thibaut kan zijn lach niet inhouden. Louise ook niet.
De enige beelden die ze in huis hebben, zijn degene die papa af en toe in elkaar knutselt.
'Die van papa?'
'Ze waren zo lelijk dat ze wel heel oud leken.'
Louise zucht opgelucht. De medaille is terug, ze hoeft zich niet meer zo schuldig te voelen.
Ze steekt haar armen uit en geeft Thibaut een knuffel.

'Je bent een topfikser. En een topbroer.'

Thibaut wordt weer ernstig.

'We zijn er nog niet. Ons plan is pas gelukt als jij je kamer hebt en mama en papa hun waanideeën laten varen.'

'Wat wil je dan doen?'

Thibaut haalt een briefje uit zijn zak en toont dat aan Louise.

'Oma heeft een mooie boodschap voor ons achtergelaten!'

'Au!'

Thibaut valt voor de zoveelste keer van de zoldertrap, zijn armen nog sidderend van de schok.

'Ik dacht dat je de code kende?', vraagt Louise.

'Dat dacht ik ook', bromt Thibaut.

De dag ervoor hebben ze de hele dag op uitkijk gelegen tot papa op zolder moest zijn. Zo konden ze zien wat de juiste code was om het luik open te maken zonder een schok te krijgen.

Dat is niet echt gelukt.

'Wat zijn jullie aan het doen?', vraagt Ruben, die op het lawaai is afgekomen.

Louise wil eerst nog doen alsof er niets aan de hand is, maar beseft dan dat dat geen zin heeft.

'We willen op zolder geraken.'

'Het is jullie goed aan het lukken. Hulp nodig?'

Dat vindt Louise zo leuk aan haar broer. Hij vraagt niet waarom ze daar moeten zijn, hij denkt vooral na over hoe ze daar kunnen geraken. Ruben bestudeert het zolderluik.

'Het is eigenlijk niet zo moeilijk. Papa heeft dat slot niet erg ... hoe zal ik het zeggen, slim gemonteerd.'

Hij wijst naar het plaatje waarin het cijferslot zit.

'Kijk, de schroeven zitten aan de buitenkant.'

Thibaut begint meteen te knikken.

'Dus als we gewoon een schroevendraaier halen ...'

'Kunnen we het openvijen', vult Louise aan.

Thibaut wacht niet tot ze uitgesproken is en loopt de trap al af. Louise knikt dankbaar naar Ruben.

Ze zijn op hun sterkste als ze dingen met zijn drieën doen.

Escape room

Het slot openvijzen is kinderspel. Thibaut schroeft het plaatje eraf en laat het naast het luik hangen. Zo kunnen ze het zolderluik openen en straks het plaatje er weer aanhangen.

Ze zoeken een nieuwe plek voor de medaille.

‘Waar zou mama af en toe iets zoeken?’, vraagt Louise zich af.

Ze kijkt in het rond. De zolder is al even erg als de schuur, van onder tot boven is hij volgestapeld met rommel. Waarom denken mama en papa eigenlijk dat hier ooit inbrekers zouden komen? Misschien moeten ze er enkele uitnodigen, dan is de zolder meteen opgeruimd. Thibaut wijst naar een kast met kleren.

‘Daar zitten mama haar jurken in.’

‘Mama draagt nooit een jurk’, merkt Louise op.

‘Dan zorgen we ervoor dat ze dat wel een keertje doet’, grijnst Thibaut.

Hij opent de kast en hangt de medaille in het zicht om een van de jurken.

‘Eh, Thibaut? Louise?’, klinkt Rubens stem plots onderaan de trap. ‘Ik weet niet wat jullie aan het doen zijn, maar papa is net thuisgekomen.’

Thibaut en Louise kijken elkaar aan. Ze moeten meteen weg, anders is hun hele list om zeep. Ze schuiven van de zoldertrap en willen hun kamer ingaan. Maar Ruben wijst naar boven.

‘Het luik moet nog toe!’

Juist. Zenuwachtig tast Louise naar de vijzen. Drie blijven mooi in haar handpalm liggen, eentje rolt eraf en valt tergend traag op de grond. En van de grond op de trap en zo naar beneden.

Louise wil erachteraan, maar Thibaut houdt haar tegen.

‘Dan maar met drie vijzen.’

Hij springt op de rug van Ruben en duwt het plakkaatje opnieuw tegen het luik.

Wanneer hij zijn hand uitsteekt, legt Louise er een vijs in.

Beneden horen ze papa de trap opgaan. Ze moeten voortmaken.

‘De tweede’, sist Thibaut.

Louise heft haar hand zo hoog mogelijk.

Thibaut graait de vijs mee en begint als een gek te schroeven.

‘Geef nummer drie ook al maar.’

Louise springt omhoog en stopt de vijs tussen Thibauts lippen. Daarna loopt ze de trap af. Onderweg pikt ze de gevallen vijs op, stopt die in haar achterzak en daalt verder af. Tot ze op papa botst.

‘Ben je al thuis?’, vraagt ze.

Papa kijkt haar onderzoekend aan.

‘Nee, ik ben nog in de winkel. Natuurlijk ben ik thuis!’

‘Ik ben blij dat je thuis bent’, lacht Louise. Ze knippert ook een beetje met haar ogen. Het werkt niet echt. Zeker niet als er boven een luide bonk weerklinkt.

‘Wat voeren jullie daar allemaal uit?’, vraagt papa.

Hij duwt Louise opzij en gaat verder naar boven.

Louise volgt hem op de voet.

De gang is leeg, het luik is toe. Papa kijkt niet naar boven en doet de deur van de kamer van de kinderen open.

Ruben en Thibaut liggen elk braaf op hun bed.

‘Wat was dat allemaal?’, vraagt papa.

De broers kijken tegelijkertijd op. Ze antwoorden ook bijna tegelijk.

‘Wat? We hebben geen idee waar je het over hebt!’

D-room

Mama bestudeert het kaartje dat voor haar op de keukentafel ligt.

‘Wat is jullie papa toch een romanticus!’, kirt ze.

‘Een verrassingsetentje, wat lief!’

Thibaut en Louise knikken. Een verrassingsetentje is inderdaad heel lief, alleen heeft papa het niet bedacht. Meer nog, papa heeft ook zo’n uitnodiging gekregen en denkt nu dat mama hem wil verrassen.

‘Dan ga je je toch helemaal mooi maken?’, vraagt Louise.

Mama wuift haar weg.

‘Ach, nee. Het is jullie papa, die ken ik al zo lang.’

‘Net daarom!’, zegt Thibaut. ‘Je kunt hem nog eens verrassen. Met een mooie jurk ofzo.’

Mama moet lachen.

‘Papa ziet nog niet het verschil tussen een overall en een jurk.’

Louise weet dat ze gelijk heeft. Papa is niet echt bezig met uiterlijkheden, daarom zijn zijn kunstwerken meestal ook zo lelijk. Maar toch moeten ze aandringen.

‘Dan leer je het hem. Heb jij eigenlijk wel jurken?’

Mama denkt na.

‘Niet in mijn kast. Die hangen allemaal op zolder. Van toen we net getrouwd waren.’

Louise doet alsof dat nieuws is voor haar.

‘Die wil ik wel eens zien. Volgens mij sta jij supergoed in een jurk!’

Mama is blij met het compliment. Louise ziet dat ze bijdraait.

‘Ik weet het niet, het is al zo lang geleden. Die passen vast niet meer.’

‘Papa zal het fantastisch vinden.’

Mama draait zich om en wil haar laarzen aandoen om in de tuin te gaan werken. Maar dan bedenkt ze zich.

‘Vooruit dan maar. Ik ben zelf ook benieuwd.’

Zonder nog iets te zeggen verdwijnt ze naar boven.

Louise en Thibaut kijken elkaar aan. Het is zover, nu zullen ze weten of hun plan geslaagd is of niet.

Louise knijpt in een van de appels die ze uit de fruitmand heeft gepakt. Ze perst zo hard dat er wat sap uitkomt.

Mama is nu al lang weg.

‘We hadden mee moeten gaan’, sist ze tegen Thibaut.

‘Ben je gek?’, antwoordt haar broer. ‘Dat zou meteen opvallen!’

En dan horen ze mama’s stem.

‘Jullie raden nooit wat ik heb gevonden!’

Het hele gezin zit rond de tafel. Mama toont trots de medaille van oma. Ze speelt met de ketting tussen haar vingers.

‘Al die tijd hing ze gewoon bij mijn jurken.’

‘Dus dan zijn er nooit inbrekers geweest?’, merkt Thibaut op.

Mama kijkt papa aan terwijl ze de medaille helemaal rond haar pols draait.

‘Nee. Dat zal dan wel niet. Misschien hebben we een beetje overdreven gereageerd.’

Een beetje? Een beetje belachelijk veel, denkt Louise. Maar ze zwijgt. Het is niet het moment om haar ouders iets te verwijten. Tenslotte heeft ze zelf ook wel wat stiekeme dingen gedaan. En ze heeft nog iets nodig.

'Geeft niet', zegt ze. 'Ik ben blij dat de medaille terug is.'

'Nu moeten we toch niet meer rapporteren waar we naartoe gaan, hè?', vraagt Ruben meteen.

Louise kijkt boos naar Ruben. Hij mag niet meteen dingen eisen. Zij is eerst aan de beurt. Maar papa knikt onmiddellijk.

'Nee, maar het kan geen kwaad om af en toe iets te laten weten.'

Louise kijkt naar mama, die de medaille liefkozend bekijkt. Het papiertje dat rond het uiteinde zit heeft ze niet in de gaten. Dat kan je toch niet missen? Mama staat recht.

'Goed, dan ga ik dit juweeltje weer opbergen. Op een veilige plek, die ik kan onthouden.'

Ze lacht en loopt weg. Louise balt haar vuisten.

Als de medaille weg is, is ook hun plan verloren.

'Wacht!'

Mama draait zich om. Louise twijfelt. Ze mag het er niet te dik opleggen.

'Mag ik nog een keer naar de medaille kijken?'

'Natuurlijk.'

Mama steekt haar hand uit en Louise doet alsof ze het juweel bestudeert. Maar ze weet al wat ze wil zien.

Foert, ze moet mama er gewoon op wijzen.

'Wat is dat papieren stuk eigenlijk?', vraagt ze zo onschuldig mogelijk.

Mama kijkt wat beter.

'Hè, ja, hier zit een papiertje. Zat dat er vroeger ook al?'

Louise kent het antwoord daarop. Nee. Want dat hebben Thibaut en zij zorgvuldig vervaardigd en er laten uitzien alsof het vijftig jaar oud is. Maar ze zwijgt, terwijl mama het papiertje uitrolt.

'De laatste wens van oma', fluistert ze, zichtbaar onder de indruk.

Papa komt bij haar staan en ondersteunt haar.

'Wat wenst ze?'

Mama pinkt een traan weg.

'Ze wil rusten in een kamer waar voortdurend gespeeld wordt.'

Want ze hield zo van kinderen.’
Thibaut springt onmiddellijk recht van zijn stoel.
‘Dat fiksen wij wel!’

Chillroom, nu echt

De schuur heeft er nog nooit zo mooi uitgezien. Overal staan speeltoestellen, er is een loungehoek met een televisiescherm en een knutselhoek met een houten werktafel. En in een andere hoek staan fitnessstoestellen voor Ruben. In een kader aan de muur hangt de medaille van oma.

Louise kijkt trots om zich heen.
‘Dit is een echte *chillroom*’, zegt ze blij.
Ze geeft Thibaut een knuffel.
‘Dankjewel voor alle hulp.’

Thibaut lacht.
‘Ik ben vooral blij dat al mijn rommel eindelijk weg is.’

Louise zet een stap naar voren.
‘Waar zullen we mee beginnen?’
Thibaut trekt haar onmiddellijk achteruit.
‘Wij gaan helemaal nergens mee beginnen.’
‘Waarom niet?’

‘Wij hebben nog werk te doen.’
Hij haalt een kaars uit zijn achterzak, loopt naar een kleine tafel in het midden van de kamer en steekt de kaars aan.
‘Voor wat, hoort wat’, grijnst Thibaut.
‘Nu vindt er hier eerst een verrassingsetentje plaats.’

‘Oké’, lacht ze. ‘Dat verdienen ze wel. Wil jij bedienen of koken?’
Daar hoeft Thibaut niet lang over na te denken.
‘Ik zal wel bedienen. Ik zou graag hebben dat mama en papa de avond ook overleven!’

Maak kennis met Thibaut, Louise en Ruben. Deze drieling woont samen met hun knotsgekke ouders in een houten huis dat op palen staat. Samen kunnen ze alles bereiken. Daarom worden ze ook wel 'De Fiksers' genoemd.

Louise wil dolgraag haar eigen kamer, een *chillroom* om te gamen en te poolen, en lekker lui televisie te kijken. Haar ouders zien dat helaas niet zitten, er is geen geld en geen plaats voor. Louise gaat dan maar zelf aan de slag. Stiekem verzamelt ze spullen uit het huis en verkoopt ze. Maar wanneer ze ook iets heel waardevols verkoopt, loopt het uit de hand.

